

LBRIS

We know
books

ENID BLYTON este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți pentru copii. Cărțile ei s-au vândut în peste 500 de milioane de exemplare și s-au bucurat de nenumărate traduceri.

A scris peste 600 de cărți pentru copii și sute de povestiri. Cărțile din seria *Cei cinci faimoși* sunt printre cele mai îndrăgite, alături de cele care alcătuiesc seria *Copacul Depărtărilor*.

Născută la Londra, în Marea Britanie, în 1897, Enid Blyton a trăit mare parte din viață la Buckinghamshire. A adorat câinii, grădinăritul și traiul la țară. Cunoștea o mulțime de lucruri despre pomi, flori, păsări și animale. Dorset, comitatul unde sunt plasate câteva din aventurile celor cinci faimoși, era unul din locurile ei preferate.

ENID BLYTON

Cei cinci faimoși Cei cinci la drum cu rulotele

Traducere din engleză
de Mariana Buruiană și Alex Moldovan

arthur

— Ham! Ham! lătră Timmy, dar numai Barker și Growler înțelesesă ce spunea, adică: „Dați laba cu Pongo în locul meu!”

Pe curând, drumeților... Ne revedem în următoarea aventură palpitantă!

Cuprins

1. Începutul vacanței	5
2. George are o idee minunată	15
3. Sosesc rulotele	23
4. La drum!	32
5. Drumul spre lacul Merran	41
6. Tabăra trupei de circ și Nobby	50
7. Ceaiul de după-amiază și doi musafiri în miez de noapte	59
8. Sus pe dealuri	68
9. O întâlnire neplăcută	77
10. O schimbare neașteptată de atitudine	85
11. Distracție în tabăra trupei de circ	94
12. O zi minunată cu un final oribil	103
13. Julian se gândește la un plan	112

14. O ascunzătoare pe cinste	121
15. Se întâmplă ceva	130
16. O descoperire surprinzătoare	138
17. Lou și Dan își fac din nou apariția	147
18. În măruntaiele dealului	156
19. Prizonieri în subteran	165
20. Peripețiile continuă	174
21. Dick are o idee grozavă!	183
22. Sfârșitul aventurii	192
23. La revedere, Nobby!	
La revedere, drumeți!	200

Enid Blyton

***Cei cinci faimoși:
Cei cinci și pasajul secret***

Traducere din engleză
de Mariana Buruiană
și Alex Moldovan

192 de pagini

Anne, Dick, Julian, George și Timmy se reunesc la vila Kirrin, în vacanța de Crăciun. Aventurile nu se lasă așteptate: cei cinci descoperă o hartă veche care le indică existența unui pasaj secret, iar între timp dispar pagini din studiile unchiului Quentin.

Unde duce pasajul secret? Și cine a furat documentele? Copiii pornesc într-o misiune dificilă, dar George are deja niște suspiciuni. Rămâne de văzut dacă hoțul va ieși la iveală sau dacă dovezile de care au nevoie faimoșii sunt mai greu de găsit decât își imaginau.

Redactor: Alina Ioan
Tehnoredactor: Mariana Dumitru
DTP copertă: Anca Chiriță
Ilustrație copertă: Laura Ellen Anderson

ISBN 978-630-368-466-6

ENID BLYTON
Famous Five: Five Go Off In A Caravan

The Famous Five © 1943 Hodder & Stoughton Limited.
All rights reserved.
Translation entitled *Cei cinci faimoși: Cei cinci la drum cu rulotele*
© 2025 Hodder & Stoughton Limited. All rights reserved.
Cover illustration by Laura Ellen Anderson copyright © Hodder
and Stoughton Limited.
The Famous Five ©, Enid Blyton © and Enid Blyton's signature are
registered trade marks of Hodder & Stoughton Limited. All rights
reserved.

© Editura Arthur, 2026, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art

1 | Începutul vacanței

— Îmi place foarte mult când începe vacanța de vară, spuse Julian. Ai senzația că n-o să se termine niciodată.

— În primele zile, timpul se scurge lent, inter-veni Anne, sora lui mai mică. Apoi o ia la galop.

Ceilalți izbucniră în râs. Știa exact la ce se referea Anne.

— Ham, se auzi o voce groasă, în semn de încuviințare.

— Timmy crede că ai dreptate, Anne, traduse George și mângâie câinele mare care stătea întins lângă ei și gâfâia.

Îl mângâie și Dick, iar Timmy le linse mâinile amândurora.

Cei patru copii stăteau într-o grădină însorită, în prima săptămână de vacanță. De obicei, își petreceau vacanța de vară la verișoara lor, Georgina, la vila Kirrin, dar de data asta, ca să evite rutina, Georgina venise ea acasă la Julian, Dick și Anne.

Julian era cel mai mare dintre ei, un băiat înalt, voinic, cu trăsături ferme și frumoase. Urmau Dick și Georgina. Georgina avea părul creț, era tunsă scurt și voia să i se spună George, considera că băieții o duc mai bine. Până și profesorii de la școală îi spuneau George. Anne era cea mai mică, însă, spre bucuria ei, se mai înălțase.

— Tati a zis azi-dimineață că dacă nu vrem să ne petrecem toată vacanța aici, putem alege să facem altceva, spuse Anne. Eu prefer să rămânem aici.

— Am putea merge undeva vreo două săptămâni, propuse Dick. Să mai schimbăm peisajul.

— Să mergem la Kirrin și să stăm puțin cu mama și tatăl lui George? întrebă Julian, gândindu-se că lui George i-ar face plăcere.

— Nu, zise repede George. Am fost acasă la jumătatea semestrului și mama mi-a spus că tata se pregătea să înceapă un nou experiment. Știți bine ce înseamnă asta. Dacă mergem la mine, va trebui să umblăm în vârful picioarelor, să vorbim în șoaptă și să ne ferim din calea lui tot timpul.

— E tare complicat să ai ca tată un om de știință, remarcă Dick, întinzându-se pe spate și închizând ochii. Oricum nu s-ar descurca mama ta și cu noi și cu tatăl tău, dacă e prins cu unul din experimentele lui. Ar ieși scânteii.

— Îmi place unchiul Quentin, dar mi-e frică de el când e în toane proaste, recunosc Anne. Strigă foarte mult.

— Atunci s-a hotărât că nu mergem la Kirrin, spuse Julian, căscând. Cel puțin nu în vacanța asta. Dacă vrei, George, poți oricând să te duci la mama ta o săptămână. Dar ce altceva am putea face? O să rămânem aici toată vacanța?

Stăteau cu toții întinși pe spate, la soare, cu ochii închiși. Ce după-amiază fierbinte! Timmy se ridică în șezut lângă George, cu limba roz scoasă de-un cot, gâfâind zgomotos.

— Termină, Timmy, îl rugă Anne. Zici c-ai alergat câțiva kilometri și mi se face și mai cald când te aud.

Timmy își puse prietenos o labă pe burta Annei și fetea tipă:

— O, Timmy, ce labă grea ai!

— Știți, cred că ar fi foarte distractiv dacă ne-ar lăsa să mergem singuri undeva, spuse George, mușcând dintr-un fir de iarbă și uitându-se la cerul albastru cu ochii mijiți. Cel mai bine ne-am distrat când am fost singuri pe insula Kirrin. N-am putea merge singuri undeva?

— Dar unde? întrebă Dick. Și cu ce? Nu suntem destul de mari să luăm o mașină, deși pun pariu că aș putea conduce. N-ar fi prea distractiv să mergem

cu bicicletele, pentru că Anne nu poate pedala la fel de repede ca noi.

— Și cineva face mereu pană, spuse Julian.

— Ar fi foarte distractiv să mergem călare, propuse George. Doar că nu avem cai.

— Ba avem... pe bătrânul Dobby de pe pajiște, o contrazise Dick. E al nostru. El trăgea trăsura, dar nu-l mai înhămam de când e la păscut.

— Păi un cal nu ne poate căra pe toți patru, istețule, remarcă George. Dobby nu ne e de ajutor.

Se făcu liniște. Cuprinși de toropeală, se gândeau cu toții la vacanță. Timmy clămpăni tare după o muscă.

— Mi-ar plăcea să prind și eu muște așa, spuse Dick, îndepărtând cu mâna insecta bâzâitoare. Hai și prinde-o, Timmy.

— Ce-ați zice să facem o drumeție? propuse Julian după o vreme.

Se auzi un cor de gemete.

— Ce? Pe vremea asta? Doar nu vorbești serios. N-o să ne lase. E oribil să mergi kilometri întregi pe căldura asta.

— Bine, bine, spuse Julian. Atunci veniți voi cu o idee mai bună.

— Mi-ar plăcea să merg undeva unde să ne putem bălăci, zise Anne. De exemplu, la un lac, dacă la mare nu putem merge.

— Sună bine, recunosc Dick. Vai, ce somn îmi e! Am face bine să găsim o soluție până nu mă pun pe sforăit.

Ușor de zis, greu de făcut. Nu voiau să meargă la un hotel sau să stea închiși între patru pereți. Adulții ar fi insistat să-i însoțească pentru a avea grijă de ei. Nu voiau să meargă pe jos sau cu bicicleta pe arșița din iulie.

— Atunci se pare că vom sta acasă toată vacanța, zise Julian. În cazul ăsta, eu o să trag un pui de somn.

În două minute, dormeau cu toții pe iarbă, cu excepția lui Timmy. Când familia dormea, Timmy stătea de pază. Câinele o linse o dată pe George, stăpâna lui, apoi rămase vigilent lângă ea, cu urechile ciulite și ochii strălucitori. Gâfâia tare, dar nu-l mai auziră. Moțăiau toropiți la soare, bronzându-se.

Grădina era în pantă, pe un deal. Timmy vedea până departe, atât în sus, cât și în jos, pe drumul care trecea pe lângă casă. Era un drum lat, dar nu foarte aglomerat, pentru că era un drum de țară.

Timmy auzi un lătrat în depărtare și își întoarse urechile în direcția aceea. Auzi oameni care se apropiau pe drum și își ciuli din nou urechile. Nu-i scăpă nimic, nici măcar măcăleandru care zbură să prindă o omidă dintr-o tufă din apropiere. Mârâi încet la măcăleandru, avertizându-l să fie în gardă.

Apoi apăru ceva pe drumul lat, ceva care-l făcu pe Timmy să tremure de entuziasm și să adulmece mirosurile ciudate care pluteau peste grădină. Un convoi lung se apropie șerpuind pe drum în huruit de roți, un convoi care înainta încet, având în frunte o creatură neobișnuită.

Timmy habar n-avea ce era creatura aflată în fruntea convoiului. De fapt, era un elefant mare, iar Timmy îi simți mirosul ciudat și puternic și nu-i plăcu deloc. Simți mirosul maimuțelor din cușca în care călătoreau și auzi lătriat de câini dintr-o rulotă.

Le răspunse sfidător:

— HAM, HAM, HAM.

Lătratul puternic îi trezi pe toți cei patru copii.

— Taci, Timmy, îi porunci George supărată. Noi încercăm să dormim și tu faci scandal.

— HAM, făcu Timmy cu încăpățănare, apoi o atinse cu laba pe stăpâna lui ca să o facă să se ridice și să vadă cu ochii ei.

George se ridică. Văzu imediat convoiul și strigă:

— Hei, fraților! Un convoi de circ. Uitați!

Se dezmeticiră și se ridicară cu toții. Se uitară în jos la rulotele care avansau încet și auziră urletele animalelor și lătratul câinilor.

— Uite cum trage elefantul rulota, se miră Anne. Cred că e foarte puternic.

— Haideți jos la poartă să ne uităm la ei, spuse Dick.

Se ridicară cu toții și o luară la vale în fugă, dădură ocol casei și o porniră pe aleea care ducea la drum. Convoiul tocmai trecea prin dreptul porții.

Era o priveliște minunată. Rulotele erau vopsite în culori strălucitoare și din afară păreau pline de viață. La ferestre aveau perdelețe cu flori. Fiecare rulotă era trasă de un cal mânat de bărbatul sau femeia care deținea rulota. Doar cea din față era trasă de un elefant.

— Nu-i așa că-i interesant? spuse George. Tare mi-ar plăcea să călătoresc și eu tot anul cu o trupă de circ. Asta-i viața pe care mi-o doresc.

— N-ai tu stofă de circar, i-o tăie Dick, nepoliticos. Nici roata nu poți s-o faci.

— Ce e roata? întrebă Anne.

— Ce face băiatul ăla de colo, îi arată Dick. Uite.

Arată spre un băiat care făcea roată după roată, se proptea în mâini și ateriza în picioare. Părea foarte ușor, dar Dick știa că nu era deloc așa.

— O, asta înseamnă să faci roata? întrebă Anne, încântată. Mi-ar plăcea să pot și eu.

Băiatul se apropie de ei și zâmbi. Era însoțit de doi terieri. Timmy mârâi și George îl prinse de zgardă.

— Nu vă apropiați prea tare, îi strigă băiatului. Timmy nu vă cunoaște.

— Nu-i facem niciun rău! răspunse băiatul și zâmbi din nou.

Arăta neîngrijit, avea pistrui și o claie de păr ciufulit.

— N-o să-i las să-l mănânce pe Timmy.

— De parcă ar putea! zise George cu dispreț, apoi râse.

Terierii mergeau la pas. Băiatul scoase un clic și ambii câini se ridicară pe labele din spate și îl urmăriră bățoși, cu un mers caraghios.

— O, sunt câini de spectacol? întrebă Anne. Sunt ai tăi?

— Aștia doi, da, răspunse băiatul. El e Barker și el e Growler. Îi am de mici. Sunt deștepți foc!

— Ham, făcu Timmy, mirat să vadă niște câini care mergeau atât de caraghios.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că un câine se putea ridica pe labele din spate.

— Unde aveți următorul spectacol? întrebă George, curioasă. Ne-ar plăcea să-l vedem.

— Mergem să ne odihnim acum, răspunse băiatul. Sus, la deal, unde este un lac albastru. Avem voie să ridicăm tabăra acolo, cu tot cu animale. E un loc izolat din mijlocul naturii și nu deranjăm pe nimeni. Campăm acolo cu rulotele.

— Sună bine, spuse Dick. Care-i rulota ta?

— Asta care se apropie, arată băiatul spre o rulotă vopsită în culori vii, albastru cu galben, cu roți roșii. Stau cu unchiul meu, Dan. El e clovnul-șef al circuitului. Uite-l, stă pe capră și mână calul.

Copiii se uitară la clovnul-șef și se gândiră că nu arăta câtuși de puțin ca un clovn. Purta niște pantaloni neîngrijiți de flanel gri și o cămașă roșie neîngrijită deschisă la gât.

Nu părea în stare să facă glume sau ceva amuzant. De fapt, părea un tip morocănos, se gândiră copiii, și era atât de încruntat în timp ce molfăia o pipă veche, încât Anne se sperie de-a binelea. Nu se uită deloc la copii, ci îl strigă pe băiat pe un ton răstit:

— Nobby! Vino cu noi. Suie în rulotă și fă-mi un ceai.

Nobby le făcu cu ochiul copiilor și fugi spre rulotă. Era limpede că unchiul Dan îl ținea din scurt! Își scoase capul pe o fereastră laterală și spuse către copii:

— Îmi cer scuze că nu vă invit și pe voi la ceai! Cu tot cu câine, normal. Lui Barker și Growler nu le-ar conveni să-l cunoască!

Rulota trecu, ducându-i cu ea pe clovnul încruntat și pe zâmbitorul Nobby. Copiii se uitară cum trece și restul convoiului; era o trupă de circ destul de mare. Aveau o cușcă cu maimuțe, una